

שיר שני

הרבה יותר יצירתי לצבע אותה מאשר לשטף אותה.
אשר לכלים אני יכול לעשות זאת מפני שאני חושב להשיג עבודה
במסעדה.
חיי וחדרי הם כמו שני חרקים ענקיים ההולכים בעקבותי
ברחבי הכדור.
תודה לאל שיש לי ראית טבע תמימה
גולדתי לזכר שיר על אהבה – בראש גבעה פרפר
מכין ספל מתוכו אני לוגם, פוסע על גשר של
פרחים.

תרגום: עודד פלד

שוב בקר, אין צורך לעשות דבר,
אולי לקנות פסנתר או לעשות שטיות
לפחות לנקות את החדר, מה שבטוח כמו אבי
העפתי את האפר והבדלים מעבר למטה על הרצפה.
אבל קדם כל לנגב את משקפי ולשתות מים
לטהור הפה המסריח.
דפיקה בדלת, חתולה נכנסת, מאחוריה גור הפילים
של גן החיות הדרוש פנקייק – אינני יכול לשאת עוד
הזיות.
זה הזמן לסיגריה נוספת ואז להסיט את הוילונות, אחר כך
אני מבחין בטנפת הסוללת שביל אל פח האשפה.
אין מקרר, אם כך אשכולית מיבשת.
האם יש איושהו דבר קדוש שאני יכול לעשות לחדרי, לצבע אותו בורד,
אולי או להתקין מעלית מן הרצפה למטה ואולי לעשות אמבטיה במטה?
מה הטעם לחיות אם אינני יכול ליצר גן עדן באחוזת-
חדרי?
משום שטפטוף זמן זה בעיני
כמשך כוכב אדם בקצה סיגריה
גורם לי להרגיש שהחיים חותכים מהר ממספרים.

אני יודע שאלו יכלתי להתגלח החרקים סביב פרצופי היו
נעלמים לנצח.
החורים בנעלי הם זמניים בלבד, אני מבין זאת.
השטיח שלי מטנף אבל של מי לא?
מגיע רגע פחיים שבו כל אחד חייב להשתין
בכיר – אז תנו לי לצבע את החלון בשחור לרגע:
להשליך צלחת ולשבר אותה בשוכבות – או אולי סתם
בתמימות לא בכונה להפיל אותה שעה שאעבר ליד השלחן.
במראה אני נראה כרוח רפאים ממדבר סהרה,
במטה אני דומה למומיה בוכה הזועקת לאויר,
על השלחן אני מרגיש כמו נפוליאון.
אבל עכשו למשימה העקרית של היום – לכבס את התחתונים שלי –
הם השחתו במשך חדשים – מה יגידו על כך הדורות?
פיצד אוכל לכבס את בגדי – אני צריך צריך להיות אשה כדי
לעשות זאת.
לא, אני מעדיף לצחצח את נעלי ההתעמלות שלי במקום ובאשר לרצפה

פיטר אנטון אורלובסקי [1933-2010],
ממשוררי דור הביט, היה בן זוגו וחברו לחיים
של אלן גינזברג. הוא נולד למשפחת מהגרים
ענייה בלוואר איסט סייד, ניו יורק, ונאלץ לעזוב
את לימודיו בבית הספר התיכון כדי לצאת
לעבוד ולסייע בפרנסת המשפחה. את גינזברג
פגש לראשונה כאשר עבד כמודל בשביל הצייר
רוברט לה ויגיה בסן פרנסיסקו. בעידודו של
גינזברג הוא החל לכתוב שירה ב־1957, והרבה
במסעות במזרח התיכון, צפון אפריקה, הודו
ואירופה. כתיבתו ישירה מאוד, בוטה ולירית
כאחד, ובולט בה יסוד ההומור העצמי.